

KRAŠTO PREZIDENTŪROS ŽINIA

Į atsivertimą vedanti atgaila

Viena iš mano mėgstamiausių Mormono Knygos istorijų yra pasakojimas apie Mozijo sūnų misionierišką darbą pas lamanitus. Mokydami lamanitus, kurių tradicijos, regis, nebuvo palankios dvasiniam augimui, šie ištikimi misionieriai padėjo jiems patirti galingą permainą. Mes žinome, kad Mozijo sūnūs „mokė su galia ir įgaliotumu iš Dievo“ (Almos 17:3), tačiau vienas iš nepaprastų šio pasakojimo įvykių yra tai, kad „visi lamanitai, kurie tik patikėjo jų pamokslavimu ir buvo atversti į Viešpatį, niekuomet neatpuolė“ (Almos 23:6).

Stebėdamas, kaip dėl misionieriško darbo ar užauginimo Bažnyčioje žmonės ateina į Bažnyčią, matau, kaip kai kurie jų atkrenta. Tai paskatino mane susimąstyti, koks gi buvo lamanitų atsivertimas, kad jie „niekuomet neatpuolė“.

Teisios tradicijos

Kaip šie atsivertusieji tapo taikingais žmonėmis ir sektiniais pavyzdžiais?

Almos knygoje mums pasakojama, kad šie lamanitai „buvo atvesti patikėti nefitų tradicijomis“ (Almos 23:5). (Mūsų dienomis galėtume teigti, kad jie buvo atvesti patikėti pastarųjų dienų šventųjų tradicijomis.) Dažnai manome, kad atgailauti reiškia tik liautis negerai elgtis; tačiau lygiai taip pat svarbu blogus įpročius ir tradicijas pakeisti naujomis ir geresnėmis.

Atgailos procesas yra daugiau nei prašymas atleisti už negerus darbus.

Atgaila iš mūsų reikalauja tolimesnių veiksmų. Krikštytis įsipareigoję besidomintieji pajunta Dvasią ir nori atgailauti. Tačiau kartais jiems nepavyksta išlaikyti teismo, nes nesudeda savo maišto ginklų (žr. Almos 23:7) – kad ir kokie šie bebūtų.

Kai atsivertusieji lamanitai pamatė, kad jų tradicijos yra neteisingos, jie suprato turį keistis. Jie surinko savo maišto ginklus ir „užkasė juos giliai žemėje“ (Almos 24:17).

Kitaip tariant, savo pagundas jie padėjo ten, kur jos jų nepasiektų. O kaipgi mes? Ar mes irgi panašiai šaliname pagundas ir nuodėmes, kurios taip lengvai mus apninka (žr. 2 Nefio 4:18)? Ar šalinamės tokių žmonių ir vietų, dėl kurių mums gali kilti pagunda sulaužyti Išminties Žodį? Ar mūsų kompiuteriuose įdiegti interneto filtrai, o kompiuteriai yra viešoje mūsų namų vietoje? Ar, perkeltine prasme kalbant, užkasėme įpročius, trukdžiusius mūsų bendrystei su Šventąja Dvasia?

Be to, lamanitai savo gyvenime ėmė laikytis teisingų tradicijų. Tai buvo jų sėkmės raktas – gyvenimo vakuumą jie pildė naujomis tradicijomis, artinančiomis juos prie Dievo.

Keiskime gyvenimą

Mūsų tikslas yra tapti panašiais į atsivertusiuosius lamanitus: kad ir mes imtume sau labai trokšti atleidimo ir tokiu būdu nebekovoti su Dievu (žr. Almos 23:7).

Prezidentas Martinas,
pirmasis patarėjas Rytų
Europos Krašte

Jie kalbėjo: „Viskas, ką galėjome padaryti ... tai atgailauti dėl visų savo padarytų nuodėmių ... ir prašyti Dievą nuimti jas nuo mūsų širdžių, nes viskas, ką galėjome padaryti, tai deramai atgailauti prieš Dievą, kad jis nuimtų mūsų dėmes“ (Almos 24:11).

Įvyko širdžių permaina ir dėl to jie ėmė veikti. Atgaila paskatino juos laikytis naujų tradicijų, stiprinusių juos pagundų akivaizdoje. Šios tradicijos pakeitė senąsias ir leido jiems išlikti stipriems, nepaisant nesiliaunančių išmėginimų.

Tiek naujiems, tiek ir seniems Bažnyčios nariams siūlau mūsų gyvenimą galinčias pakeisti penkias tradicijas. Tai yra Dievo įsakymai, padėsiantys mums išlikti ištikimiems net išbandymų ir pagundų metu. Jei laikysimės jų, tai jos netrukdyt Šventajai Dvasiai plūktis su mumis ir stiprins mus augant mūsų liudijimui:

1. Studijuokite Raštus asmeniškai ir su šeima.
2. Melskitės asmeniškai ir su šeima.
3. Renkite šeimos namų vakarus.
4. Mokėkite sąžiningą dešimtinę.
5. Tarnaukite kitiems vykdydami pašaukimus Bažnyčioje.

Jei įtvirtinsime teisiųjų žmonių tradicijas, tai įveiksime savo silpnybes, tobulėsime tikėjimu ir neatkrisime.

Visada likti įsitvėrus į geležinę lazda ir šauktis Dievo – tai didelė atgailos proceso dalis. Panašiai yra

su blogų įpročių atsikratymu ir jų pakeitimu teisiomis tradicijomis.

Ar neseniai pasikrikštijome, ar gimėme Bažnyčios narių

šeimoje – mūsų dvasinė stiprybė kyla iš nuoseklaus teisių darbų vykdymo, artinančio mus prie Dievo. Tad galiausiai atgailauti

reiškia keistis, veikti ir tapti tuo, kuo Dangiškasis Tėvas nori, kad taptume, jog galėtume grįžti Jo akivaizdon. ■

RYTŲ EUROPOS KRAŠTO ŽINIOS

Laiškas visiems vietiniams bažnyčios nariams

„Ateik ir sek paskui mane“

Mūsų Dangiškasis Tėvas pažadėjo mus didžiai palaikinti, jei ateisime pas Jo Sūnų, Jėzų Kristų, ir seksime pranašų bei apaštalų patarimais. Kviečiame Bažnyčios narius Rytų Europos Krašte apsvarstyti šiuos įsipareigojimus. Tikime, jog tie, kurie nuoširdžiai juos priims ir stengsis įvykdyti, patirs daugiau ramybės, šviesos ir džiaugsmo.

„ATEIKITE PAS KRISTŲ IR TOBULĖKITE JAME“

KASDIEN:

- melsiuosi savo Dangiškajam Tėvui, dėkosiu ir prašysiu vadovavimo;
- sieksiu šviesos ir pažinimo per Raštų studijavimą;
- atminsiu Gelbėtojo gyvenimą ir savo sudarytas sandoras;
- skirsiu laiko šeimos maldai ir Raštų studijavimui;
- stengsiuosi gyventi taip, kad būčiau vertas šventyklos palaiminimų.

KIEKVIENĄ SAVAITĘ SU ŠEIMA:

- surengsime šeimos namų vakarą;
- pasiruošę švęsime šabo dieną.

Plakatas. Dvasiniai tikslai

„GANYK MANO AVIS“

ATEINANČIAIS METAIS AŠ:

- kviesiu kitus į Bažnyčios susirinkimus ir veiklas;
- kviesiu draugus ir pažįstamus skaityti Mormono Knygą;
- su meile stengsiuosi padėti tiems, kurie neaktyvūs Bažnyčioje.

„VIENOS ŠIRDIES IR VIENOS MINTIES“

AŠ ASMENIŠKAI:

- reikšiu meilę savo žmonai ar vyrui ir stengsiuos būti vienos širdies su savo šeima;
- susilaikysiu nuo kritikos, ginčų, apkalbų ar blogų žodžių apie kitus;
- kiekvienam, atėjusiam į bažnyčią, padėsiu jaustis šiltai priimtam, mylimam ir laukiamam.

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios religinė bendrija. © 2015 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.

Brangūs broliai ir seserys,

kiekvienam iš Jūsų siunčiame šilčiausius sveikinimus. Mylime ir gerbiame Jus už Jūsų ištikimybę Dievui ir Kristui.

Turbūt esate girdėję apie toliau išvardintus „Ateik ir sek paskui mane“ tikslus. Būdami Jūsų broliai Evangelijoje norime pabrėžti, kad šie tikslai yra grynai dvasiški ir asmeniškai. Kviečiame juos apmąstyti ir priimti tuomet, kai jausitės tam pasiruošę. Jei manote, kad neįstengsite gyventi pagal juos visus, išsirinkite tuos, kurie Jums ir Jūsų šeimai padės labiausiai. Esate atskaitingi tik priešais Dievą. Dėl šių tikslų nereikės atsiskaitinėti, ir vadovai narių neturėtų apie juos teirautis. Vienintelė jų paskirtis – padėti mums artintis prie Dievo ir Kristaus.

Praeitą spalį surengėme tarybą su Bažnyčios vadovaujančiais broliais ir seserimis, esančiais Rusijoje, Ukrainoje ir Armėnijoje. Keturias valandas aptarinėjome, kaip pakylėti šių ir kitų šio Krašto tautų šventuosius. Tai buvo istorinis susirinkimas, nes stipriai jautėme Šventosios Dvasios buvimą. Veikiami tos Dvasios suvokėme, kaip pagal Viešpaties valią galėtume palaiminti Bažnyčios narius. Taip gimė „Ateik ir sek paskui mane“ tikslai.

Tegul Viešpats Dievas visuomet ir per amžius lieka su kiekvienu iš Jūsų.

Rytų Europos Krašto prezidentūra ■

Sesuo S. Porter (centre), sesuo Dž. Klebingat (dešinėje) ir sesuo P. Kačer

Rytų Europos Krašto Pradinukų iniciatyva

Sesuo Siuzana Porter, sesuo Džiulija Klebingat, sesuo Paulina Kačer

Neseniai Rytų Europos Krašto prezidentūros nariai ir jų žmonos išklė Rytų Europos Krašto Pradinukų iniciatyvą, ją suformuluodami taip:

Suvokdami, kad mūsų vaikai yra Bažnyčios ateitis, Rytų Europos Krašto vadovai rems gimdytojų pastangas vykdyti savo šventą pareigą mokyti savo vaikus ir padėti Pradinukų organizacijoms tapti vietomis, kur vaikai būtų „Viešpaties mokomi“.

Pradinukų iniciatyva skirta trims pagrindiniams tikslams pasiekti:

- Padėti Pradinukų organizacijoms mokyti vaikus meilės ir džiaugsmo aplinkoje.
- Padėti tėveliams mokyti vaikus Evangelijos namuose.
- Pakelti sakramento susirinkimų dvasingumą padedant vaikams tapti pagarbesniems.

1. Padėti Pradinukų organizacijoms mokyti vaikus meilės ir džiaugsmo aplinkoje

Išsivaizduokite kambarį, pilną vaikų ir vadovų, kuriems patinka drauge mokytis Evangelijos! Taip gali būti kiekvienoje Pradinukų organizacijoje, kad ir kokia didelė ar maža ji būtų.

Pradinukų užsiėmimai vaikams patiks, jei vaikai juose dalyvaus, o ne vien sėdės ir klausysis. Matymas, kalbėjimas, judėjimas ir darymas bei klausymas padės vaikams geriau suprasti ir įsiminti dainelių ir pamokų žinias.

Rytų Europos Kraštas parengė naują medžiagą, kad padėtų Pradinukų organizacijoms tapti mokymosi ir džiaugsmo vietomis. Naujame vadovėlyje *Sveiki atvykę į Pradinukų organizaciją* yra paaiškintas Pradinukų užsiėmimų tvarkaraštis ir pateikta idėjų, kaip padėti vaikams mokytis Evangelijos per dalyvavimą veiklose. Jame taip pat nurodyta daug išteklių, paruoštų mokyti vaikus Pradinukų organizacijoje ir namuose.

Ryškus kasmetinis įvykis yra pradinukų dalyvavimas ypatingame vaikų pasirodyme per sakramento susirinkimą. Jie žodžiais ir giesmėmis pasidalina tuo, ko išmoko Pradinukų organizacijoje. Tai visada sukelia didelį Viešpaties Dvasios išsiliejimą.

Pasakojimas. Turėjome galimybę dalyvauti pirmame skyriaus sakramento susirinkimo vaikų pasirodyme. Dalyvavo visi aštuoni Pradinukų organizacijos vaikai. Jie entuziastingai dainavo daineles. Kiekvienas iš jų

pasidalino savo liudijimu ar patyrimu. Daugelis iš mūsų ašarojo. Susirinkimui baigiantis skyriaus prezidentas negalėjo sulaikyti emocijų liudydamas apie vaikų tyrumą ir jų mokytas tiesas.

Pradinukų bendravimo valandėlės ir pamokos

Per Bendravimo valandėles Pradinukų vadovės padeda vaikams mokytis Evangelijos vesdamos pamokas pagal *Bendravimo valandėlių planą*. Yra laikas pradinukams pasisakyti ir skyriaus prezidentūros nariui kartą per mėnesį pasidalinti žinia. Bažnyčia paruošė vaizdo medžiagą apie Bendravimo valandėles, pavadintą „Pradinukų bendravimo valandėlė“.

Bendravimo valandėlių filmuką galite rasti svetainėje www.lds.lt

Knygelėje *Sveiki atvykę į Pradinukų organizaciją* taip pat yra daug patarimų Pradinukų vadovėms ir tėveliams, kaip mokyti vaikus pagrindinių Evangelijos sąvokų. Naudodami paprastus butaforinius daiktus vaikai gali vaidinti Raštų istorijas ar situacijas, kurias patyrė namuose ar mokykloje.

Taip pat patariama dėstant pamokas naudoti *Evangelijos paveikslų knygos* paveikslais ir užduoti diskusiją skatinančius klausimus. Padėdami

**Vadovėlis
„Sveiki atvykę
į Pradinukų
organizaciją“**

vaikams garsiai skaityti Raštus galime padėti jiems susijungti su mūsų Dangiškojo Tėvo dvasia. Vaikai mokosi dalyvaudami!

Pasakojimas. Iki šios dienos Pradinukų užsiėmimas mūsų skyriuje susidėdavo iš trumpos pamokėlės, užkandžių ir žaidimų. Paprastai, po pirmos valandos vaikai būdavo išleidžiami pas savo tėvelius. Bet šiandien mes visą Pradinukams skirtą laiką mokėme vieną brangią šešiametę mergaitę, vardu Nataša (vardas pakeistas).

Mokytoja atsisėdo šalia jos ir pravedė pamokėlę iš Pradinukų vadovėlio „Pasirink, kas teisu“. Kita mokytoja padarė „Pasirink, kas teisu“ skydo kopiją. Nataša savo skydą nuspalvino, išsikirpo ir kaspinėliu pasirišo ant kaklo. Natašai taip patiko pamoka, kad ji panoro pasiimti Pradinukų vadovėlį namo!

Po to buvo bendravimo valandėlė pagal 2016 m. bendravimo valandėlių planą tema „Raštai yra Dievo žodis“. Paskui vyko 20 minučių giedojimo valandėlė, kurios metu kita mokytoja mokė Natašą giedoti dainelės „Jei klausai širdimi“ pirmą posmelį su judesiais. Klasėje buvo tokia stipri Dvasia, kad tai buvo matoma kiekvieno veide.

Giedojimo valandėlė

Giedojimo valandėlė yra nuostabus laikas įtraukti vaikus į Evangelijos mokymąsi. Praėjusį rudenį lankydavomasi mūsų Krašte visuotinė Pradinukų organizacijos prezidentė Rozmari Viksom pabrėžė, jog Pradinukų giesmės gali taip paveikti vaikų širdis, kad jie

įsimintų tas giesmes ir jose esančias Evangelijos žinias visam gyvenimui.

Pradinukų muzikos vadovės moko vaikus giesmių iš *Vaikiškų dainelių knygos* ir tos knygos priedo. Ypač jaudinančios yra keturiasdešimt devynios dainelės, įdainuotos rusų kalba, kurias galima gauti internete ir kompaktinėje plokštelėje. Galiausiai jas bus galima gauti visomis Krašto kalbomis. Taip pat yra kompaktinės plokštelės su Pradinukų muzika (be žodžių), kurias galima naudoti kaip akompanimentą per giedojimo valandėlę.

**Vaikiškų
dainelių
knyga**

Vaikiškų dainelių knyga lietuvių kalba galite rasti svetainėje www.lds.lt

Pasakojimas. Stovėdama koridoriuje išgirdau sakramento salėje giedančių vaikų balsus. Žvilgtelėjau ir pamačiau aštuonis pradinukus, stovinčius su mediniais šaukštais ir dainuojančius giesmę „Vykdysiu Tėvo planą“. Viena sesuo misionierė sėdėjo prie pianino, kita laikė dainelės žodžius, o mokytoja rodė jiems pavyzdį savo mediniu šaukštu. Užėjau ir stovėjau be žado. Prieš kitą dainą mokytoja visiems vaikams išdalino kartono lapus. Dainuodami jie mojavė tais lapais skirtingais judesiais. Net mažas proto negalia turintis ir kartais trukdantis vaikas tyliai stovėjo prie mamos ir dainavo

į jos laikomą mikrofoną. Negalėjau liautis šypsotis. Evangelijos mokymo galia keičia gyvenimus, vieną po kito.

2. Padėti tėveliams mokyti vaikus Evangelijos namuose

Tėveliai yra pirmieji ir svarbiausi savo vaikų mokytojai. „Ir visi tavo vaikai bus Viešpaties mokomi; ir didelė bus tavo vaikų ramybė (3 Nefio 22:13). Jei tėveliai žodžiu ir pavyzdžiu stropiai stengsis mokyti savo vaikus nuostabių Jėzaus Kristaus Evangelijos principų, namuose augs ramybė ir laimė.

Skatiname tėvelius, panaudojant Raštus, „Evangelijos paveikslų knygą“, „Vaikiškų dainelių knygą“ ir kompaktines plokšteles, mokyti savo vaikus namuose. Kai tėveliai drauge su vaikais gieda Pradinukų daineles, jie visi jaučia Viešpaties Dvasią. Galingame internete esančiame filmuke „Ateik ir sek paskui mane“ kiekvienas Krašto tikslas susietas su to principo mokančia Pradinukų dainele.

**Kadras iš
filmuko
„Ateik ir sek
paskui mane“**

Filmuką „Ateik ir sek paskui mane“ galite rasti svetainėje www.lds.lt.

Pasakojimas. „Dviejų mažamečių vaikų mama bandė įvesti reguliaraus šeimos namų vakaro su savo šeima tradiciją. Jos vyras skeptiškai vertino tokią kassavaitinę veiklą ir keletą savaitų atidėliojo šeimos namų vakaro

planavimą. Galiausiai jauna mama nusprendė pradėti jį spontaniškai, tikėdamasi, kad jos vyras prisijungs. Visą šeimą ji paprašė melstis. Tada ji paėmė Biblijos pasakojimų vaikams knygą ir pradėjo skaityti istoriją savo dukrai, kol jos mažesnis broliukas žaidė ant grindų. Įpusėjęs skaityti, tėtis nusprendė prisijungti. Jis pabaigė skaityti istoriją. Po skaitymo tėveliai leido dukrelei pasirinkti žaidimą, kurį ji norėtų žaisti su jais. Pasibaigus veiklai, vyras pasakė esąs nustebintas, kad šeimos namų vakaras gali būti toks paprastas.“

3. Pakelti sakramento susirinkimų dvasingumą padedant vaikams tapti pagarbesniems

Pagarbumas sakramento susirinkime gali išaugti, jei vaikai mokysis to susirinkimo metu užsiimti deramais dalykais. Vyresnius vaikus tėveliai gali mokyti sakramento susirinkime pagarbiamai sėdėti ir klausyti. Mažesnių vaikų tėveliai gali į bažnyčią atsinešti medžiagos Evangelijos tema, pavyzdžiui, *Evangelijos paveikslų knygą*, *Raštus vaikams*, *špalvinimo knygas Evangelijos tema*, kurias jų vaikai galėtų žiūrėti

Evangelijos paveikslų knygą, špalvinimo knygelę Evangelijos tema ir Raštų vaikams galite įsigyti tinklalapyje www.store.lds.org. Evangelijos paveikslų knygą galite pažiūrėti tinklalapyje www.lds.org ir per Evangelijos bibliotekos programą.

Evangelijos paveikslų knyga

sakramento susirinkimo metu.

Svarbiausia, kad tėveliai namuose mokytų savo vaikus apie pagarbumą. Geriausios sąlygos namuose mokyti pagarbaus elgesio būna per šeimos maldą, Raštų studijavimą su šeima ir šeimos namų vakaro pamokas. Jei vaikai namuose supras, kad yra situacijų, kuriose reikia būti pagarbiems, jiems bus lengviau būti pagarbiems bažnyčioje. Geras būdas paskatinti vaikus būti pagarbius sakramento susirinkimo metu yra mokyti juos apie šventą sakramento prasmę.

Pasakojimas. Per apygardos konferenciją, sėdėdama ant pakylės, pastebėjau pirmoje eilėje sėdintį berniuką. Jis buvo tvarkingai aprenktas, ir jo veidas spindėjo Kristaus šviesa. Jis pagarbiamai sėdėjo, kartais pavartydamas ant jo kelių esančio giesmyno puslapius. Kartais jo veide pasirodydavo noras paišdykauti, ir jis pradėdavo nerimti

savo vietoje. Tada šalia jo sėdinti vyresnė sesutė švelniai apkabindavo jo pečius. Buvo akiwaizdu, kad tai jam primindavo apie pagarbumą, kurio jis buvo mokomas namuose.

Kai prisikėlęs Viešpats apsilankė Dosniojoje žemėje, Jis sukvietė pas save vaikus, palaimino kiekvieną jų ir meldėsi už juos. Jis pakvietė žmones „pažiūrėti į savo mažutėlius“. Tad žiūrėkime į savo mažutėlius – koks brangus kiekvienas iš jų yra mūsų Dangiškajam Tėvui ir Jo mylimajam Sūnui. Nuolankiai kreipkimės į mūsų Dangiškąjį Tėvą maldą ir prašykime Jį įkvėpti mus suvokti, kaip galėtume mokyti ir palaiminti kiekvieną vaiką. Suteikdami džiaugsmingų dvasiinių Evangelijos mokymosi patirčių namuose ir Pradinukų organizacijos mes padedame vaikams geriau pasiruošti išlaikyti savo liudijimus apie Gelbėtoją visą gyvenimą. ■

VIETINIŲ PASTARŪJŲ DIENŲ ŠVENTŪJŲ BALSAI

Niekada negalvočiau

Skaistė Makslakhti-Tolstosheev, Šiaulių skyrius

Niekada negalvočiau, kad kada nors taip aiškiai suprasiu Dangiškojo Tėvo meilę.

Nuo pirmųjų dienų bažnyčioje buvau mokoma, vėliau ir pati mokiau, kad Dangiškasis Tėvas mus myli, kad mes turime Jį mylėti ir vertinti tai, ką Jis padarė dėl mūsų. Visu tuo tikrai tikėjau ir vis dar tikiu taip pat stipriai. Tačiau tik tapusi mama pradėjau suprasti, ką iš tikro reiškia Dangiškojo Tėvo meilė man. Meilė,

kurios negalima išmatuoti, prarasti ar įvertinti.

Visi, kuriuos supa vaikai, žino, kiek daug kantrybės, užsispyrimo ir valios reikalauja vaikų auklėjimas. O kiek dar daug reikia, kad auklėjimas būtų teisingas! Ir dar nuostabi privilegija juos supažindinti su Dievu.

Gimus mūsų vyriausiam sūnui Matias, daugiau mokiausi pati, nei mokiau jį, apie tai, koks kantrus Dievas su manimi. Apie tai, kad visi mano

netobulumai Jam nesvarbūs tol, kol aš stengiuosi juos įveikti. Pirmosios bemiegės naktys leido apmąstyti, kiek kartų Jis jaudinosi dėl manęs. Pirmosios vaikučio ligos, kai jautiesi bejėgis ir, matydamas jo skausmą, gali tik tikėtis, kad vaistai padės. Taip ir Dangiškasis Tėvas mato mano nuodėmes, mato kaip kankinuosi. Jis žino vaistą, Jis siūlo man, tačiau Jis bejėgis tol, kol aš pati nepradedu savęs gydyti per atgailą. Matias, tik gimęs kūdikėlis, padėjo man pajusti pagarbą mūsų Dangiškajam Tėvui už Jo kantrybę man.

Magnus, mūsų antrasis sūnus, padėjo pajusti, ką reiškia Evangelijos ramybė ir besąlygiškas paklusnumas ir pasitikėjimas Dievu. Magnus gimė mėnesiu anksčiau su bakterija plaučiuose – buvo labai menka galimybė išgyventi. Gydytojai patarė atsisveikinti su mažyliu. Pirmosios dienos jo gyvenime tikriausiai buvo didžiausia (aš to tikiuosi) kova dėl gyvybės. Tada jaučiausi bejėgė, bevėrtė, ir tai po truputį žlugdė mane. Bemiegėmis naktimis Dievas parodė, kaip surasti dievišką stiprybę. Dieviškame glėbyje radau ramybę. Keletą dienų kovojau dvasinę kovą ir per ją atidaviau savo sūnų Dangiškajam Tėvui – atsisveikinau, kaip ir siūlė gydytojai. O tada Dangiškasis Tėvas padovanojo jį man dar kartelį. Magnus sustiprėjo akimirksniu. Taigi jo augimas mūsų šeimoje ir toliau moko mane, ką reiškia besąlygiškai pasitikėti Dievu, kaip svarbu paklusti Jo valiai ir nebandyti Jo įtikinti, kad tai, ko noriu aš, yra protinčiau nei tai, kokia Jo valia man.

Pamokų, kurių pamokė vaikai, ir toliau mokausi kasdieniame gyvenime. Per vaikų išdaigas matau savo „išdaigas“ Dangiškojo Tėvo akyse. Per vaikų užsispyrimą elgtis taip, kaip jie

Matias, Maija ir Magnus

mano esant teisinga, matau sąlygas, kurias pati keliu Dangiškajam Tėvui.

Sulaukėme trečiojo vaikelio, dukrelės Maijos. Kaip ir jos broliai, Maija mano gyvenimą papildė dar viena nauja pamoka.

Ji moko mane pavyzdžio galios. Ji verčia mane kasdien siekti tobulumo gyvenant pagal Evangeliją. Maijos gyvenimo siekis (kol kas) – būti tokia šaunuole kaip Jos vyresnieji broliai. Ji laukia jų pareinant iš darželio. Ji stebi kiekvieną jų judesį, žvilgsnį, atodūsi. Ir vėliau valandų valandas treniruojasi, kad tai pakartotų. Nepasiduoda tol, kol jai pavyksta. Jos nereikėjo mokyti, kad meldžiantis reikia užmerkti akis, sakyti „amen“ ar sėdėti ramiai. Ji pati rengiasi. Tai įkvepia mane rodyti tokį

pavyzdį savo vaikams, kokį aš noriu, kad jie rodytų kitiems. Sakyti tuos žodžius, kuriuos pati noriu išgirsti iš jų lūpų. Mylėti Dievą taip, kaip noriu, kad jie Jį mylėtų. Studijuoti Raštus, gerbti sakramentą... Kiekviename mažame žingsnyje esame kaip po padidinamoju stiklu. Mane stebi šešios mažos akutės. Trys mažos galvutės iš manęs mokosi gyvenimo subtilybių lygiai taip pat, kaip mes (jų tėvai) stengiamės pažinti Dievą ir sekti Jėzaus Kristaus mums paliktu pavyzdžiu.

Aš žinau, kad Dievas sukūrė mane tokią, kokia esu, tam, kad galėčiau tuo pasidalyti su pasauliu. Aš žinau, kad Jis mane myli, ir savo vaikų dėka žinau, ką iš tikrųjų reiškia Jo meilė. Aš tikiu, kad Dievas niekada nesiliauja mylėjęs. ■

Kaip mes mokome savo dukrą

Sandra Kušnerova, Klaipėdos skyriaus Paramos bendrijos prezidentė

Mūsų šeimoje Elizabeta yra mažiausia, bet didelis mūsų džiaugsmas ir palaiminimas. Pastebiu, kokia ji imli ir kaip lengva ją mokyti.

Vieną sekmadienį atėjė į bažnyčią, pamatėme, kad salės gale patiestas kilimas vaikams. Dukrelei pasakiau:

„Elizabeta, tas kilimas patiestas kūdikiams... norėčiau, kad sėdėtum šalia mūsų, ir labai džiaugčiausi, jei įkalbintum savo draugę Gabrielę sėdėti kartu. Ji jau pasikrikštijo, o tu ruošiesi krikštui, todėl aš noriu, kad jūs klausytumėtės. Galite rankose turėti žaisliuką,

galite tyliai persimesti keliais žodeliais, bet pagarbiai ir ramiai.“

Ji nustebino mane – galvojau, norės žaisti, skūsis, kad nuobodu, tačiau ji iš karto pakluso. Praėjo vienas sakramentas, kitas. Elizabeta ir Gabrielė, jos draugė, sėdi kartu ir klausosi.

Vieną kartą žiūriu, išsitraukė mobilųjį telefoną. Sakau: „Mergaitės, dabar bus sakramentas. Telefoną reikia padėti į šalį, pažaisti galėsite per pertraukas tarp pamokėlių.“ Ir Gabrielė mielu noru padėjo telefoną į šalį, Elizabeta irgi. Jos viena kitai padeda, vis pamoko: tu nekalbėk, ir tu nekalbėk; dabar melsimės, dabar padedam žaisliukus į šalį... Aš labai džiaugiuosi, kad mano dukra turi draugę. Tikiuosi, kad jos abi liks bažnyčioje – jų draugystė abiem turėtų padėti. Dabar stengiuosi mokyti, kad jos draugautų ir su neseniai bažnyčią pradėjusia lankyti mergeite, kad visą laiką kartu sėdėtų, kad jos neatstumtų. Elizabeta kartu su Gabriele kartais ją net pamoko: „Ievute, tu jau nesi maža, tu jau turėtum per sakramentą sėdėti ramiai, netriukšmauti ir nelakstyti. Tavo broliukas mažas, jam galima, bet tu jau didelė, gali pasėdėti ramiai.“

Elizabetai nereikia nuolat priminti, kad ji turi melstis, skaityti Raštus, gražiai elgtis, klausyti mamos ir laikytis Dievo įsakymų. Ji žino, kad aš sąžiningai reikalauju tiek, kiek reikia, kad be reikalo jos nespaudžiu, nebaru.

Po krikšto iš karto tapau Klaipėdos skyriaus Pradinukų organizacijos prezidente ir iš karto pajutau, kad labiausiai vaikams reikia maldos. Taigi per pamokas pradėjau visus vaikus, taip pat ir savo dukrą, mokyti, kaip reikia melstis. Elizabetai melstis patiko iš pirmo karto, ji nebijo to daryti viešai, tik retkarčiais

paklausia: „Mama, o kaip teisingai reikia pradėti?“ Bandau pasakyti, kad gali melstis, kaip jai išeina, bet ne, ji nori melstis taip, kaip reikia. Dabar būna taip, kad tuomet, kai maistą laimina Elizabeta, jos malda išauga į šeimos malda. Kartais būname pavargę, alkani, laukiame, kad ji greičiau baigtų, bet ji niekur neskuba, meldžiasi dėl visko, kas jai atrodo svarbu. Tuomet pagalvoju, kokie vis tik mes, suaugusieji, esame žemiški. Alkio jausmas skatina norėti trumpesnės maldos, kad kuo greičiau galėtum pavalgyti, o vaikas nuoširdžiai daro taip, kaip reikia.

Kol kas mūsų šeimos vakarai būna neilgi, nes pastebėjau, kad jai dar per sunku klausytis ilgų pamokų. Pradedame malda, po to giedame kokią nors jos arba tėčio, o kartais ir mano, parinktą giesmę. Tada pasikalbame mums rūpimu klausimu arba paskaitome istoriją iš Raštų ir ją aptariame.

Kalbame apie tai, kas neaišku, arba apie tai, kas spaudžia širdį. Elizabeta dabar jau moka gerai skaityti, todėl mes iš eilės skaitome suaugusiems skirtą Mormono Knygą: kelias eilutes Elizabeta, kelias aš, kelias tėtis. Ir jai taip gerai sekasi skaityti ir klausytis, kad supratome, jog vaikams skirtos Mormono Knygos su paveikslėliais mums jau nebereikia.

Vakarais Elizabeta labai mėgsta vaidinti kartu su tėčiu. Tėčiui patinka kurti įvairias istorijas, ir vieną vakarą jis ėmė kurti istoriją apie avinėlius: pasakojo, kur jie eina, ką veikia, su kuo draugauja, sugalvojo jiems vardus. Pasakodamas ėmė vaidinti su pliušniais avinėliais, prisijungė ir Elizabeta. Tos vaidinamos istorijos visada būna gyvenimiškos, pamokančios, geros ir linksmos. Sergejus, Elizabetos tėtis,

mėgsta pajuokauti, taigi dažnai juokauja ir avinėliai. Dukrelei taip patiko, kad dabar nuolat tėčio klausia, ar jis turi laiko kartu su ja vaidinti. Dažnai sakau, kad mestų visus darbus ir eitų, kol dar prašo, nes jau aštuoneri ir tuoj nebeprašys.

Kai dukrelė atsigula, dainuojame mėgstamiausią jos dainelę „Dievo vaikas aš“. Ji yra Elizabetos lopšinė. Retai kada būna taip, kad ji leidžia man padainuoti tik vieną posmelį, kitą dainelę ar tikrą lopšinę. Iš pradžių kiekvieną vakarą jai dainuodavau šitą giesmę, ji išmoko ir dabar man pritari. Ir tai buvo ne mano sumanymas. Ne! Ji pati vakarais ėmė prašyti, kad kartu mokytumės tos giesmės, o kai išmoko, jai taip patiko, kad nori girdėti kas vakarą. Dabar galvoju, kad reikia pabandyti mokyti kitos giesmės, nes man pačiai tai daryti labai patiko.

Elizabeta visada nori eiti į bažnyčią, net jei nėra jos geriausios draugės Gabrielės. Kartais, kai ateina tikėdamasi, kad jos draugė bus, o jos nebūna, nusimena, bet niekad nepasakė, kad Gabrielės nėra, todėl aš neisiu į bažnyčią. Priešingai, jei kartais sekmadienį dėl kokios nors priežasties negalime nuvažiuoti į bažnyčią, ji ima klausinėti, ar tikrai nėra jokios galimybės nuvažiuoti, ir kiekvieną kartą paskatina mus pamąstyti, ar padarėme viską, ką galėjome, kad šabo dieną apsilankytume maldos namuose. Ji niekada neužmiršta, kad reikia skaityti Raštus, pastebi, jei užmirštame pasimelsti. Ji visą laiką skatina mus prisiminti, kad turime gyventi dvasinį gyvenimą ir stiprėti. Taigi mūsų pamokyta, savo nuoširdžiu noru gyventi teisiai ji laimina ir skatina teisiai gyventi ir mus. ■

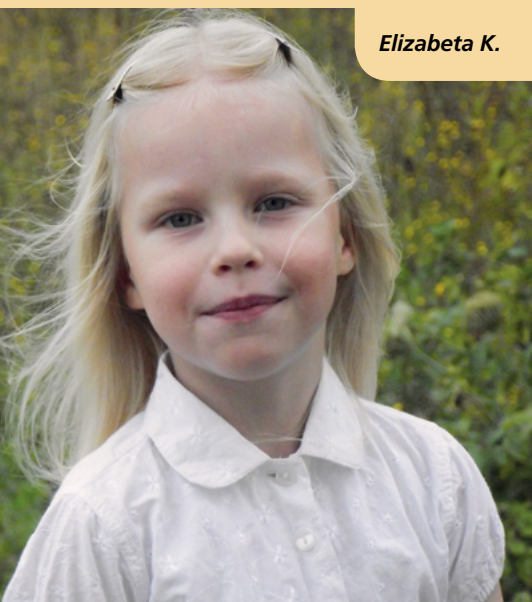
Noriu būti bažnyčios narė

Elizabeta K., 8 m., Klaipėdos skyrius

Man patinka sekmadienį važiuoti į bažnyčią. Aš einu į bažnyčią pabūti su Dievu. Man labai patinka pradinukų pamokos. Jose aš daug išmokstu. Patinka, kai kartais pamokas veda misionieriai, jie sugalvoja labai įdomių pamokų, moko mus giesmių. Bažnyčioje turiu gerų draugų. Kartais padėdu savo draugams elgtis pagarbiai. Dabar aš stengiuosi atidžiau klausytis pasisakymų per sakramentą, nes aš jau didelė ir noriu pasikrikštyti. Aš noriu, kad krikštui mane ruošytų seserys misionierės, bet Klaipėdoje dabar jų nėra. Tikiuosi, kad jos greitai pas mus atvažiuos.

Žinau, kad melstis būtinai reikia rytais ir vakarais, laiminant maistą ir tada, kai mano širdelė nori. Aš skaitau Šventuosius Raštus. Raštai padeda man daugiau sužinoti apie Dievą ir teisingai pasirinkti. Labiausiai man patinka skaityti Mormono Knygą, ten aprašytos įdomios istorijos.

Man patinka šeimos vakarai. Mėgstu kartu su tėveliais giedoti giesmes, skaityti Raštus ir drauge leisti laiką. ■

Elizabeta K.

Noriu būti misionierius

Timofej G., 10 m., Vilniaus II skyrius

Pasakojimą užrašė Gražina Matonienė

Man patinka kalbėti apie Kristų. Savo bendraklasiams dažnai pasakoju apie bažnyčią ir Mormono Knygą. Su kitais vaikais iš pradžių reikia susipažinti, o bendraklasius jau pažįstu, todėl galiu su jais kalbėtis. Visada pradedu kalbėti visai atsitiktinai, pasakoju apie Kristų, kaip Jis dėl mūsų numirė.

Prieš Kalėdas per muzikos pamoką mokykloje mes mokėmės dainuoti dainą „Tyli naktis“ ir aš pamaniau, kad reikia pasakyti, jog mes bažnyčioje dainuojame tokią pačią giesmę, kad galbūt jie galėtų pas mus ateiti. Prieš Velykas vėl mokėmės dainų, todėl pasakiau mamai, kad noriu mokytojai padovanoti vaikišką giesmyną. Kai mama man jį davė, padovanojau mokytojai. Norėjau, kad mus pamokytų kokios nors giesmės iš jo, bet mokytoja iš to giesmyno nė vienos dainelės dar nemokė.

Kai pasakoju draugams apie bažnyčią, jie dažnai atsako, kad viską žino, kad pas juos viskas beveik taip pat, tik daug geriau ir netrunka taip ilgai. Labai retai kas nors ko nors dar paklausia, bet vienas draugas sekmadienį buvo su mumis atėjęs į bažnyčią. Kitiems draugams, Danilai ir Žanui, padovanojau po Mormono Knygą. Gaila, bet Žanui netyčia padovanojau knygą ukrainiečių kalba. Dabar jis išėjo į kitą mokyklą ir mes nesusitinkame.

Vieną kartą man kilo mintis nusiųsti savo liudijimą telefonu ir aš net nušvitau iš laimės. Paėmiau tėčio telefoną, parašiau liudijimą, pridėjau savo ir sesės nuotraukas ir nusiunčiau jo bendradarbiui. Žinau, kad dalytis Evangelija galima, kai

Timofej G.

kalbėsi su žmogumi, kai jam paskambini, galima ir parašyti.

Apie bažnyčią jau papasakojau 9–10 žmonių. Pasakoju todėl, kad noriu kuo greičiau tapti misionieriumi. Labai noriu važiuoti į misiją. Norėčiau tarnauti Rusijoje. Ten visi rusai ir man nereikėtų net naujos kalbos mokytis. Tik gaila, kad misijoje negalėsiu maudytis ir ilgai kalbėtis su tėveliais...

Mano mama ir tėtis buvo misionieriai. Kartą mama pasakojo, kad per savo misiją susipyrko su porininke. Jos net žmonių nemokė, kol nesuitakė, nes žinojo, kad kai pyksta, su jomis nėra Dvasios. Jei nėra Dvasios, jos negali mokyti, todėl jos galėjo mokyti. Kai aš pasakoju apie Kristų, jaučiu pasitikėjimą. Net jei draugai nelabai nori klausyti, jaučiu kažkokį palaimymą. Manau, kad Dievo. Taip pat jaučiu Šventąją Dvasią. Turiu daug liudijimų ir noriu visus užrašyti.

Bažnyčioje man labai patinka susitikti su draugais, įdomios pamokos ir tai, kad visi mokytojai labai kantrūs. Man patinka, kad mane moko mama. Mokytojai labai daug kalba apie Dievą, aš tikiu jais ir stengiuosi laikytis jų patarimų. Kai draugai keiksis, aš jiems pasakysiu, kad jeigu jie prie manęs keiksis, aš su jais nedraugausiu. Jie keiksis, kai manęs nebus, bet kai aš būsiu, to nedarys, ir jiems bus geriau. ■